

Sygn. akt IX Ka 1659/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szeliga (spr.)

Sędziowie: SO Ewa Opozda-Kałka

SO Zbigniew Karamara

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2014 roku

sprawy S. M. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 73 a§2 kks w zw. z art. 6§2 kks, art. 61§1 kks
i art. 62§2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 30 lipca 2013 roku sygn. akt II K 1/12

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 44 § 1 pkt 5 i § 2 kks i art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec S. M. (1) umarza, a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

IX Ka 1659/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 30 lipca 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 1/12 oskarżony S. M. (1) został uznany za winnego tego, że:

prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U. (...) w K. w zakresie obrotu paliwami płynnymi i z tego tytułu będąc odpowiedzialnym za prawidłowe rozliczanie zobowiązań podatkowych tego podmiotu gospodarczego, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w okresie od 1 grudnia 2002 roku do 25 marca 2003 roku wystawiając w sposób nierzetelny faktury VAT dokumentujące sprzedaż dopuścił tym samym do nierzetelnego prowadzenia ksiąg oraz na skutek zmiany przeznaczenia oleju opałowego na cele inne niż grzewcze naraził podatek akcyzowy na uszczuplenie w łącznej wysokości 57.502 zł, w tym za grudzień 2002 roku w wysokości 22.650 zł, za styczeń 2003 roku w wysokości 20.658 zł i za luty 2003 roku w wysokości 14.194 zł czym naruszył przepis art. 35 ust. 6 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 8 stycznia 1993 roku o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym [Dz. U. Nr 11 z 1993 roku poz. 50 ze zmianami]

tj. przestępstwa z art. 73 a par. 2 k.k.s. w zw. z art. 6 par. 2 k.k.s. i art. 62 par. 2 k.k.s. w zb. z art. 7 par. 1 k.k.s. i na podstawie art. 73 a par. 2 k.k.s. w zw. z art. 7 par. 2 k.k.s. i art. 23 par. 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny

w wysokości 200 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka jest równoważna kwocie 60 złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.580 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając powyższy wyrok w całości na jego korzyść i zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku tj.:

1/ art. 170 par. 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego zgłoszonego na rozprawie w dniu 30 lipca 2013 roku, podczas gdy okoliczność mająca być udowodniona tym dowodem miała znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a dowody, na których oparł się Sąd wydając wyrok w niniejszej sprawie były niepełne,

2/ art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wszystkie w zw. z art. 113 k.k.s. polegające na:

a/ dowolnej a nieswobodnej ocenie dowodu z zeznań świadków: S. K. oraz M. J., tj. osób kontrolujących przedsiębiorstwo oskarżonego, a w konsekwencji przyjęcie, iż ich wiedza na temat stanu faktycznego przedmiotowej sprawy w zakresie dotyczącym rodzaju wprowadzanego do obrotu paliwa oraz sposobu dokumentowania tych transakcji jest wystarczająca do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za przedmiotowe czyny,

b/ dowolnym przypisaniu działaniu oskarżonego zamiaru ewentualnego, w sytuacji, gdy wniosek ten nie wynikał ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i oparcie powyższego stanowiska wyłącznie na supozycji, iż każdy podatnik, w stosunku, do którego wydano decyzje określające wysokość zobowiązania podatkowego w wysokości odmiennej od wykazanej w deklaracji podatkowej działa, co najmniej z zamiarem ewentualnym,

3/ art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 par. 1 pkt 2 w zw. z art. 113 k.k.s. poprzez:

a/ brak wyjaśnienia przyczyn oddalenia wniosku dowodowego zgłoszonego przez obrońcę na rozprawie w dniu 30 lipca 2013 roku w przedmiocie wystąpienia przez Sąd meriti do NSA o nadesłanie odpisu uzasadnienia wyroku tegoż Sądu z dnia 28 maja 2013 roku zapadłego w sprawie oskarżonego, mimo, iż zawierało ono istotne ustalenia dotyczące sytuacji prawnej oskarżonego i mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy,

b/ braku wyjaśnienia, które transakcje zapisane w zeszytach dotyczą obrotu olejem opałowym na cele grzewcze, które zaś dotyczą innych transakcji, co miało wpływ na określenie wysokości uszczerbku jakiego doznał Skarb Państwa w wyniku rzekomych działań oskarżonego,

c/ braku wyjaśnienia na czym miałyby polegać ciągłość czyny, którego dopuścił się oskarżony,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 53 par. 14 k.k.s. w zw. z art. 2 par. 2 k.k.s. poprzez zastosowanie w dacie orzekania, jako kryterium wymiaru kary stawki minimalnej wynagrodzenia obowiązującej w dacie popełnienia czyny, nie zaś stawki minimalnej wynagrodzenia obowiązującej w dacie wyrokowania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca obwinionego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego podniósł także, że na obecnym etapie postępowania doszło już do przedawnienia karalności czyny zarzucanego S. M. i złożył alternatywny wniosek o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania wobec S. M. (1) z uwagi na przedawnienie orzekania.

Niezależnie od zarzutów podniesionych w pisemnej apelacji zauważyć należy, że podniesiony przez obrońcę oskarżonego na rozprawie odwoławczej zarzut przedawnienia karalności jest zasadny. S. M. (1) przypisano

zaskarżonym wyrokiem popełnienie przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art. 73 a par. 2 k.k.s. w zw. z art. 6 par. 2 k.k.s., art. 61 par. 1 k.k.s. i art. 62 par. 2 k.k.s. w zb. z art. 7 par. 1 k.k.s. w okresie od 1 grudnia 2002 roku do 25 marca 2003 roku.

Przestępstwo z art. 73 a par. 2 k.k.s. zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych a czyny z art. 61 par. 1 k.k.s. i art. 62 par. 2 k.k.s. karą do 240 stawek dziennych grzywny.

Przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 44 par. 1 pkt 1 k.w. karalność przestępstwa skarbowego ustaje - w przypadku przestępstw zagrożonych karą grzywny - jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat, a z treści art. 44 par. 5 k.k.s. wynika, że jeżeli w terminie tym wszczęto postępowania to karalność ustaje z upływem kolejnych 5 lat od zakończenia tego okresu. Zgodnie z treścią art. 44 par. 3 k.k.s. bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności.

W przedmiotowej sprawie z dniem 31 grudnia 2013 roku upłynęły już okresy wskazane w/ w przepisach.

Przedawnienie orzekania określone w art. 44 par. 1 k.k.s. stanowi ujemną przesłankę procesową w myśl art. 17 par. 1 pkt 6 k.p.k. i jest podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz umorzenia postępowania wobec stwierdzenia przedawnienia (zob. wyrok SN z dnia 22 października 2003 r., V KK 223/2003, OSNKW 2003, poz. 2183; wyrok SN z dnia 8 września 2005 r., V KK 235/2005, OSNKW 2005, poz. 1628) .

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 437 par. 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 632 k.p.k.

SSO Z. Karamara SSO A. Szeliga SSO E. Opozda - Kałka